

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VI.30.068/2023/4.

A tanács tagjai: Dr. Simonné dr. Gombos Katalin a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

Dr. Farkas Antónia bíró

Dr. Madarász Anna bíró

A felperes: ...

A felperes képviselője: Gerber Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gerber Miklós ügyvéd)

Az alperes: ...

Az alperes képviselője: Dr. Pintér Gyula János ügyvéd

A per tárgya: vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Pécsi Ítéltábla, Gf.IV.40.025/2022/5. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kaposvári Törvényszék, 12.G.40.078/2020/64/II. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 24.000 (huszonnégyszer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A cégjegyzékbe 2014. július 28-án bejegyzett A... K.... F.... T.... (a továbbiakban: Kft.) ügyvezetője – és 2014. augusztus 14-től egyedüli tagja – az alperes volt. Az alapító tagok a Kft. 3.000.000 forint összegű törzstőkéjét a siófoki 9576/A. helyrajzi számú ingatlanon álló felépítmény (a továbbiakban: pavilon) rendelkezésre bocsátásával biztosították.

[2] Az elsőfokú építésügyi hatóság – a felperes által kezdeményezett eljárásban – a 2017. július 16-án kelt határozatával kötelezte a Kft.-t a pavilon 30 napon belüli elbontására. A Kft. fellebbezést nyújtott be e határozat ellen, a másodfokú hatóság az elsőfokú hatóság határozatát hatályában fenntartotta. A Kft. közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti keresetét a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította. A Kft. ezt követően, 2018. október 24-én elhatározta a jogutód nélküli megszűnését. Végelszámolásának kezdő időpontja 2018. november 1. napja volt.

[3] A végelszámolás alatt a Kft. ellen – a pavilon lebontása miatt eredménytelen székhelyáthelyezésre tekintettel – hivatalból kényszertörlési eljárás indult. A cégbíróság a kényszertörlési eljárást utóbb megszüntette, és kezdeményezte a felszámolási eljárás megindítását, tekintettel arra, hogy a Kft. perben félként vett részt. A Kft. felszámolásának kezdő időpontja 2020. február 13. napja volt.

[4] A felszámoló 2020. április 2-án kérte a felszámoló bíróságtól, hogy sújtsa az alperest pénzbírsággal, mert nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek. Az alperes a bíróság felhívására – 2020. április 29-én elektronikus levélben – felvette a kapcsolatot a felszámolóval, és megküldte a 2017-2020. évek főkönyvi kivonatait és kártonjait, majd – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) általi lefoglalás megszűnését követően – átadta a Kft. 2015-2019. évi könyvelését, az erre az időszakra szóló főkönyvi kivonatokat és a tárgyi eszköz nyilvántartást.

[5] A felszámolási eljárásban a felperes 2.252.257 forint hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló visszaigazolt.

[6] A Kaposvári Törvényszék a 2020. december 29-én jogerőre emelkedett végzésével elrendelte a Kft. egyszerűsített felszámolását a Cstv. 63/B. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy az adós vagyona a várható felszámolási költségek fedezetére sem volt elegendő. A bejelentett hitelezői igények kielégítésére nem került sor.

[7] Siófok Város Önkormányzata mint hitelező pert indított az alperes ellen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapítottn az alperes vezető tisztségviselői felelősségének megállapítása iránt. A hitelezői érdeket sértő magatartást abban jelölte meg, hogy az alperes a bontás végrehajtásáról nem gondoskodott. A Kaposvári Törvényszék a 2021. január 13-án jogerőre emelkedett 7.G.40.054/2020/12. számú ítéletével a keresetet elutasította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az alperes a Kft. fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét (2015. december 31.) követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők

érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a Kft. vagyona 6.770.000 forinttal csökkent. Álláspontja szerint alkalmazandó a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, mert az alperes a Cstv. 31. §-ában írt kötelezettségeinek csak késedelmesen tett eleget. A hitelezői érdekeket sértő magatartásként arra hivatkozott, hogy az alperesnek 2015. december 31-től az lett volna a feladata, hogy a Kft.-t szabályozott módon kivezesse a gazdasági életből, de ilyen eljárást 2018 decemberéig nem kezdeményezett. A kénysztörölési eljárásra azért került sor, mert az alperes a Kft. székhelyét olyan címre (a pavilonba) kívánta áttenni, amelynek használatát jogerősen megtiltották, holott az előző székhely (az alperes tulajdonában álló ingatlan) rendelkezésre állt. Az alperes a Kft. veszteséges gazdálkodása ellenére a céget fenntartotta, a működését nem normalizálta.

[9] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezése szerint a felszámolási eljárásban eleget tett a Cstv. szerinti kötelezettségeinek, a tevékenységet lezáró mérleget határidőben átadta, a cég iratait pedig azt követően adta át, hogy azokat a NAV kiadta. Vitatta, hogy a Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Állította, hogy a működéséhez szükséges fedezetet pótbefizetéssel szükség esetén maga biztosította. A felperes által megjelölt hitelezői érdekeket sértő magatartásokkal összefüggésben arra hivatkozott, hogy a felperes – mint a pavilon alatt fekvő földterület tulajdonosa – akadályozta meg, hogy a Kft. a pavilonban üzleti tevékenységet folytasson. A felperes bejelentése miatt volt sikertelen a székhelyáthelyezés is. Kiemelte, hogy a Kft. egyetlen vagyontárgya a pavilon volt, ami az elbontása következtében megsemmisült, ez azonban nem róható fel az alperesnek.

Az első- és másodfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Úgy ítélte meg, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt vélelem az alperes vonatkozásában beállt. Az alperes felelősségét azonban nem találta megállapíthatónak, egyrészt azért, mert megítélése szerint nem volt megállapítható, hogy a Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna 2015. december 31-től, másrészt amiatt, mert az alperes nem csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, hanem már azt megelőzően sem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve igazoltan valamennyi, a vezető tisztséget betöltő személytől elvárható intézkedést megtett a Kft.-t érő veszteségek, ekként a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében.

[11] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – eltérő indokolással – helybenhagyta.

[12] Nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt feltételek a perbeli esetben fennállnak. E rendelkezés célja ugyanis az, hogy kiküszöbölje azokat a bizonyítási nehézségeket, amelyek a felszámolás alá került adós iratai hiányosságából erednek. Ez nem szankció a vezető tisztségviselővel szemben, hanem a mulasztás következtében előállt helyzet eljárásjogi megoldását adja meg. Jelen ügyben rendelkezésre álltak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése törvényi tényállási elemek bizonyításához szükséges iratok mind a felszámoló nyilatkozata alapján, mind abból tényből következően is, hogy az egyszerűsített felszámolásra nem irathiány, hanem vagyonhiány miatt került sor. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazására pusztán a kötelezettség késedelmes teljesítése miatt nem kerülhet sor.

[13] Így a felperesnek kellett bizonyítania a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata szerinti felelősség megállapításához szükséges tényállási elemeket: az adós

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését és annak időpontját, az ezt követően tanúsított, hitelezői érdeket sértő alperesi magatartást vagy mulasztást, a bekövetkezett vagyonsökkenést, valamint az alperesi magatartás és a vagyonsökkenés közötti ok-okozati összefüggést.

[14] A másodfokú bíróság kifejtette, a vagyonsökkentő magatartások körében konkrét, kimutatható, vagyonsökkenést eredményező magatartásokat lehet vizsgálni. A vezető tisztségviselőtől elvárható magatartásra általánosságban való hivatkozás nem állítható ok-okozati összefüggésbe konkrét – a felperes által egyébként meg sem jelölt – vagyonsökkenéssel. A felperes által megjelölt magatartások közül a kényszertörlési eljárás elrendelése körében állított mulasztás, a Kft. gazdasági életből történő kivezetésének elmaradása, a pavilon értékesítésének hiánya még elviekben sem minősülnek vagyonsökkentő magatartásnak, ezért felelősséget nem alapozhatnak meg. A pavilon bontási költsége valóban növelte a Kft. kötelezettségeit, ez azonban nem az alperes magatartására vezethető vissza, hanem arra, hogy a jogerősen elrendelt bontási költségekre a Kft.-nek nem volt anyagi fedezete. Az pedig, hogy az alperes ennek fedezetét nem biztosította a saját vagyonából, nem alapozza meg a felelősségét. Tény, hogy a pavilon lebontása miatt a Kft. vagyona megsemmisült, azonban ez nem az alperes magatartásának, hanem a hatóság döntésének a következménye volt. Az alperes ugyanakkor a jogorvoslati eljárások kezdeményezésével mindent megtett annak érdekében, hogy a Kft. vagyona megmaradjon. Az a tény, hogy ez nem vezetett eredményre, szintén nem alapozza meg a felelősségét. A felperes nem jelölt meg olyan alperesi magatartást sem, amely vagyonsökkenést eredményező indokolatlan kockázatvállalásnak minősülne.

[15] Mivel a felperes nem állított olyan vezető tisztségviselői magatartásokat, amelyek a felelősség megállapítására alkalmasak volnának, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének tényére és időpontjára nem volt szükséges tényállást megállapítani, ezért nem kellett erre vonatkozó bizonyítást lefolytatni, és – a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek vitatottsága folytán – a bizonyítás körében a felek között fennálló vitás helyzet miatt nem volt szükség a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. § (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetésre sem.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helyt adó ítélet hozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti Pp. 266. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, valamint a Cstv. 33/A. § (1) és (3)-(5) bekezdéseit.

[17] A felperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes által kezdeményezett eljárásban az építési hatóság kötelezte a Kft.-t arra, hogy pavilont bontsa le. Ezzel szemben a Siófok Város Polgármestere rendelte el a pavilon bontását egy hivatalból indult településképi kötelezési eljárás eredményeként. Ezzel összefüggésben a felperes azt hangsúlyozta, hogy az alperes a Kft. ügyvezetőjeként építési engedély nélkül végeztetett engedélyhez kötött tevékenységet 2014 júliusában és augusztusában. Ennek következménye volt a felperes által kezdeményezett fennmaradási engedélyezési eljárás, amivel összefüggésben indult településképi kötelezési eljárás.

[18] Tévesen állapította meg továbbá a másodfokú bíróság azt is, hogy a pavilon lebontására tekintettel eredménytelen székhelyáthelyezés miatt került sor a kénysztörlési eljárásra. Valójában a pavilon használatának a megtiltására már 2016-ban sor került, a székhelyáthelyezés emiatt már eleve nem volt elfogadható. A felperes megítélése szerint önmagában az a tény is cáfolja a jogerős ítélet azon megállapítását, miszerint az alperes mindig bocsátott rendelkezésre anyagi eszközt a Kft. működésének biztosítása érdekében, hogy az alperes a továbbiakban nem volt hajlandó biztosítani a Kft. székhelyét a saját ingatlanában.

[19] Tévesen szerepel az is a jogerős ítéletben, hogy a felperesnek pusztán az volt az érvelése, hogy az alperesnek szabályozott módon ki kellett volna vezetnie a társaságot a gazdasági életből, ezzel szemben a felperes arra is hivatkozott, hogy az alperes nem tartotta be a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:189. § (1) bekezdés b) pontját és (2) bekezdését, valamint a Ptk. 3:133. § (2) bekezdését, annak ellenére, hogy legkésőbb a 2016. évi beszámoló elfogadásakor már fel kellett ismernie az intézkedési kötelezettségét. Ha ezen jogszabályi kötelezettségének eleget tett volna, meg tudta volna akadályozni a vagyonsökkenést és hitelezői igények kielégítése sem lehetett volna veszélyben.

[20] A másodfokú bíróság azt róta fel a felperesnek, hogy nem nevezett meg olyan vagyonsökkenést eredményező alperesi magatartást, amely indokolatlan kockázatvállalásnak minősül. Nem vette azonban figyelembe, hogy a mulasztás is lehet olyan magatartás, amely kimeríti a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti jogszabályi feltételeket. Az adott esetben éppen az alapozza meg az alperes felelősségét, hogy nem tett eleget a jogszabályi kötelezettségének, amely független attól, hogy a Kft. egyedüli tagja szintén az alperes volt. Azzal vállalt az alperes észszerűtlen kockázatot, hogy „szó szerint nem tett semmit”.

[21] A másodfokú bíróság jogszabálysértéssel állapította meg, hogy az adott ügyben nem alkalmazandó a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, mert az alperes a Cstv. 33. § (1) bekezdés c) pontját késedelmesen, azaz nem megfelelően teljesítette. A felperes álláspontja szerint e körben szükséges lett volna a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdései szerinti anyagi pervezetés, mert az elsőfokú bíróság szerint fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet (igaz, hogy annak kezdő időpontját nem állapította meg), a másodfokú bíróság viszont azt figyelembe sem vette.

[22] A felperes hangsúlyozta, ettől függetlenül is a felperes igazolta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt feltételeket, ugyanakkor az alperes nem tudta bizonyítani (4) bekezdés szerinti mentesülését.

[23] A felperes változatlanul állította, hogy az alperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, figyelemmel arra, hogy a bírói gyakorlat szerint annak megállapítása körében a gazdálkodási mutatók és likviditási gyorsráta az irányadó. Ennek megfelelően az már megállapítható 2015. december 31-től, de legkésőbb 2018. július 2-től, mert ekkor kezdeményezett a NAV a Kft.-vel szemben végrehajtási eljárást. A felperes hivatkozott ezen felül arra is, hogy a közöttük folyamatban lévő perekben a Kft. illetékfeljegyzési jog engedélyezését kérte, előadva, hogy még a kis összegű illetékek megfizetésére sem képes.

[24] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Azt hangsúlyozta, hogy a Kft.-nek nem voltak hitelezői a végelszámolási eljárás kezdetéig. Az adóvégrehajtás alapja sem adótartozás volt, hanem egyrészt az utóbb visszavont fennmaradási engedéllyel együtt megállapított építésrendészeti bírság, másrészt az amiatt kiszabott bírság, hogy a felperes magatartása miatt az alperes nem tudott eleget tenni a pavilonnal kapcsolatos karbantartási munkáknak. A hatóság ezen bírságok behajtására tett intézkedést, amelyet az adóhatóság folytatott le. Éppen arra tekintettel, hogy az egyszemélyes

Kft.-nek az alperes volt az egyedüli tagja, így biztosítani tudta a szükséges pénzügyi forrást, függetlenül a likviditási rátától.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és az ott megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[26] A felperes a felülvizsgálati kérelmében mind eljárási, mind anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott. Eljárási szabálysértésként megjelölte a Pp. 266. § (1) bekezdését is, amely szerint a bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel. Nem fejtette ki azonban, hogy álláspontja szerint e rendelkezést a jogerős ítélet mennyiben és milyen okból sérti. A Kúria utal e körben arra, hogy a Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontja, valamint az azt értelmező, az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat értelmében a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény alapján a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Kúria Pfv.I.22.488/2016. - BH2018. 53.). Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell a fenti tartalmi követelményekkel [1/2016. (II.15.) PK vélemény 6. pont, Kúria Gfv.VII.30.577/2016/6. - BH2017.196.]. Mindebből következik, hogy nem vizsgálhatók érdemben a felülvizsgálati kérelem azon hivatkozásai – jelen esetben a Pp. 266. § (1) bekezdésének állított megsértése – amelyek esetében a Pp.-ben meghatározott tartalmi követelmények maradéktalanul nem teljesültek (Kúria Pfv.V.20.301/2015. - BH2015.307.).

[27] A felperes a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét arra alapítottnan állította, hogy a másodfokú bíróság a tényállást tévesen, illetve pontatlanul állapította meg a tekintetben, hogy milyen eljárás keretében kötelezték a Kft.-t a pavilon elbontására. Ez álláspontja szerint azért hatott ki az érdemi döntésre, mert az ügy időbeli lefolyása körében döntő jelentősége van annak, hogy az alperes a Kft. ügyvezetőjeként engedély nélkül folytatott engedélyköteles építési tevékenységet a pavilonon 2014 júliusában, illetve augusztusában. Ennek voltak ugyanis a következményei a további eljárások, végső soron a pavilon elbontására kötelezés.

[28] A Kúria hangsúlyozza, a Pp. 424. § (1) bekezdése értelmében eljárási szabálysértés csak abban az esetben alapozhatja meg a jogerős határozat hatályon kívül helyezését, ha az kihatott az érdemi döntésre, ami az adott esetben nem állapítható meg. A felperes által lényegesnek tekintett körülmény – a 2014-ben végzett engedély nélküli építési tevékenység – jelen, a Cstv. 33/A. §-ra alapított perben semmilyen relevanciával nem bír, hiszen az még a felperes által állított fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, 2015. december 31-ét megelőzően történt. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset alapján kizárólag a vezető tisztségviselő ezt követően tanúsított magatartásának, ezen belül is csak az adós vagyonszőkenését, vagy a hitelezők teljes mértékű kielégítését megghiúsító, a hitelezők összességének érdekeit figyelmen kívül hagyó vezetői magatartásnak van jelentősége.

[29] Az adott ügyben a jogerős ítélet lényegi megállapítását az képezte, hogy a Kft.-t kötelezték a pavilon elbontására, és a Kft. e határozattal szemben kezdeményezett jogorvoslati eljárásai nem vezettek eredményre. Ezeket a tényeket a felperes sem tett vitássá a felülvizsgálati kérelmében. Így a tényállás megállapítása körében a bontáshoz vezető eljárás kezdeményezésével, a bontást elrendelő szervvel kapcsolatban vétett esetleges pontatlanságnak nincs relevanciája.

[30] Hasonlóképpen annak sincs relevanciája, hogy a milyen alapon utasította el a cégbíróság a székhelyáthelyezésre irányuló változásbejegyzési kérelmet, amely végül a kénysztörölési eljáráshoz vezetett. A felperes a felülvizsgálati kérelmében nem cáfolta a másodfokú bíróság azon megállapítását, hogy az alperes kénysztörölési eljárás elrendelése körében állított mulasztása elviekben sem minősül vagyonsökkentő magatartásnak, ezért e körben sem állapítható meg az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértés.

[31] A felperes által megjelölt anyagi jogszabálysértések [Cstv. 33/A. § (1) és (3)-(5) bekezdések] alapján a Kúriának elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jogszerű-e a másodfokú bíróság álláspontja, miszerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazására pusztán a kötelezettség késedelmes teljesítése miatt nem kerülhet sor. Másként fogalmazva, a vezető tisztségviselőt terhelő, a Cstv. 31. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti iratátadási kötelezettség késedelmes teljesítése az adott esetben a kötelezettség nem megfelelő teljesítését jelentette-e. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság helytállóan mellőzte a Cstv. 33/A. (5) bekezdésének az alkalmazását, értékelve e körben azt a felek által egyezően előadott körülményt is, hogy az iratanyag 2020. április 30-ig lefoglalás folytán a NAV-nál volt, ezt követően azt az alperes haladéktalanul megküldte a felszámolónak.

[32] Az a körülmény, hogy az alperes csak a bíróság felhívására vette fel a kapcsolatot a felszámolóval, illetve az iratanyagot is csak késedelmesen (de a felperes által sem vitatottan teljeskörűen) bocsátotta a felszámoló rendelkezésére, nem akadályozta meg, illetve nem nehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a feltárását, aminek eljárási megoldására hivatott a bizonyítási teher megfordítását előíró rendelkezés, ahogyan arra helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság.

[33] A felperest terhelte ezért a jogerős ítéletben írtaknak megfelelően a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti törvényi tényállási elemek bizonyítása. A felperes a felülvizsgálati kérelmében e körben lényegében arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság nem foglalkozott azzal a felperesi érveléssel, hogy az alperes nem tett eleget az őt a Ptk. 3:133. § (2) bekezdés és 3:189. § (1) bekezdés *b)* pontja és (2) bekezdése alapján terhelő kötelezettségének, nem tett semmit a Kft. tőkehelyzetének reparálása és a hitelezők igényeinek kielégítése érdekében, amivel ésszerűtlen kockázatot vállalt. Arra helytállóan hivatkozott a felperes, hogy a jogerős ítélet az ügyvezetőt a Ptk. alapján terhelő intézkedés elmulasztásával kapcsolatos indokolást nem tartalmaz, azonban olyan megállapítást sem tett a másodfokú bíróság, hogy a vezető Cstv.-n alapuló felelősségét csak aktív magatartás alapozhatná meg. A jogerős ítélet [16] pontjában kifejezetten utalt arra, hogy a felperest a hitelezői érdeket sértő alperesi magatartás vagy mulasztás bizonyítása terhelte.

[34] A Kúria hangsúlyozza, az alperest mint a Kft. ügyvezetőjét kizárólag a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti kötelezettség terhelte. A további felhívott rendelkezések címzettje a társaság tagsága. A felülvizsgálati kérelemben is hivatkoztak szerint el kell különíteni az alperest tagként, illetve ügyvezetőként terhelő kötelezettségeket. A Ptk. 3:189. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti kötelezettséggel összefüggésben a Kúria gyakorlata következetes: nem alapozza meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő, és utóbb felszámolás alá került adós vezetőjének felelősségét önmagában a taggyűlés összehívásának elmaradása (egyszemélyes társaság esetén az egyedüli tag döntésének kezdeményezése), amennyiben azzal nincs okozati összefüggésben az adós vagyonszerzése (Kúria

Gfv.VII.30.080/2016/5., Gfv.III.30.323/2022/8.). A Kft. vagyонvesztése az adott esetben nem ezzel a mulasztással, hanem azzal állt összefüggésben, hogy az egyedüli vagyont képező pavilont hatósági intézkedés alapján le kellett bontani, az megsemmisült.

[35] Alaptalanul állította a felperes, hogy az alperes passzív magatartása vezetett a hitelezők kielégítésének a megghiúsulásához. Az alperes az elsőfokú ítéletben részletesen ismertetett eljárások megindításával, az ellene indított eljárásokban való aktív védekezéssel, a jogorvoslati lehetőségeket is kimerítve igyekezett megóvni a Kft. vagyont jelentő pavilont a Kft. működésének biztosítása érdekében. Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy nem alapozza meg az ügyvezető felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az, hogy a társaság megmentése érdekében tett indokolt intézkedései végül nem vezetnek eredményre.

[36] Figyelemmel arra, hogy a jogerős ítélet felperes által sem cáfolt megállapítása szerint a felperes nem állított olyan vezető tisztségviselői magatartásokat, amelyek a felelősség megállapítására alkalmasak volnának, és az alperest a Kft. vagyonvesztését eredményező mulasztás sem terheli, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi tényállási elemek konjunktivitása következtében nem követett el a másodfokú bíróság jogszabálysértést azzal, hogy nem vizsgálta a Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének tényét és időpontját. A felperes a felülvizsgálati kérelmében arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróságnak e körben anyagi pervezetést kellett volna lefolytatnia, azonban nem jelölte meg, hogy milyen indokkal tartaná szükségesnek a Pp. 237. § (1), illetve (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetést, annak elmulasztása miatt valószínűsíthető eljárás szabálysértést, ezért a Kúria – utalva a [26] pontban kifejtettakra – a felülvizsgálati kérelem ezen hivatkozását érdemben nem vizsgálhatta.

[37] Mivel a felperes a másodfokú bíróság helytálló álláspontja szerint nem tett eleget az őt terhelő tényállítási és bizonyítási kötelezettségének, értelemszerűen nem vizsgálta a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében meghatározott mentesülési okokat, ezért a jogerős ítélet eleve nem sértheti a hivatkozott rendelkezést.

[38] A Kúria mindezekre tekintettel a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[39] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelemre tekintettel a Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján.

[40] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[41] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Alkalmazott jogszabályok és joggyakorlat

[42] 1991. XLIX. törvény 33/A. § (1), (5)

[43] Gfv.VII.30.080/2016/5., Gfv.III.30.323/2022/8.

A döntés elvi tartalma

[44] Nem ad alapot a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazására az, hogy az alperes csak a bíróság felhívására vette fel a kapcsolatot a felszámolóval, illetve az iratanyagot csak késedelmesen bocsátotta a felszámoló rendelkezésére, ha az nem akadályozta meg, illetve nem nehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a feltárását.

[45] Önmagában nem alapozza meg az utóbb felszámolás alá került adós vezetőjének felelősségét a taggyűlés összehívásának elmulasztása, ha azzal nincs okozati összefüggésben az adós vagyronvesztése.

Budapest, 2024. január 12.

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Tibold Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Farkas Antónia s.k. bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

S.K.

bíróági ügyintéző